

МАКЕДОНСКАТА САГА

Z

големувањето на привилегиите и платите на пратениците се трошки од Буџетот на државата, вака неодамна изјави висок владин функционер.

За разлика од нив, протераните македонски граѓани, сместени во колективните центри се оптоварување за државата. Во овие констатации нема никаква логика, но всушност и сè што ни се случува во оваа држава низ вековите е последица токму на таа нечовечност. Подготвени сме секогаш кога станува збор за некој друг да правиме отстапки, а кога е во прашање нашиот Македонец, како по некое непишано правило си забиваме нож в грб. Затоа и години наназад нè следи ова проклетие и никогаш не сме си "раат на душата".

дека хуманоста и меѓучовечките односи не функционираат. Наместо да им се помага на оние на кои помошта навистина им е неопходна, нашиве политичари не само што не му помагаат на сопствениот народ, туку многу повеќе му отпомагаат и имаат "доблест" да се "кочоперат" со туѓи пари. Можеби и сè што ни се случува во оваа држава низ вековите е последица токму на таа нечовечност. Подготвени сме секогаш кога станува збор за некој друг да правиме отстапки, а кога е во прашање нашиот Македонец, како по некое непишано правило си забиваме нож в грб. Затоа и години наназад нè следи ова проклетие и никогаш не сме си "раат на душата".

Токму кога мислевме дека помина времето на војни и поделби, користејќи ја нашата слабост, некои се обидоа да ни ја узурпираат територијата и да ни го протеруваат населението. Иако од таа кравава 2001 година поминаа четири години, последиците од неа сè уште се чувствуваат. На овие граѓани кои се далеку од родните огништа сè уште им се свежи сеќавањата како албанските терористи ги бркаа од нивните домови и ги палеа нивните куќи. Нема оправдување во изјавите на високите функционери дека раселените можат да се вратат во огништата, затоа што протераните всушност и немаат каде да се вратат. Куќите не им се реконструирани, а освен тоа некој друг веќе го контролира нивниот имот и се прави газда на туѓо земјиште. Ништо нема ниту од констатациите дека таму е безбедно, зашто ако беше така, зошто протераните матејчани со полициска придружба одат на селската слава! Па, нели е безбедно и тие можат да се движат каде сакаат? Ништо подобра не е ниту состојбата со протераните арачиновци. Таму одамна е изгубена меѓуетничката доверба и веќе ништо не е исто како пред 2001 година. Иако обврска од Рамковниот договор е протераните да се вратат во родните огништа, таа не е исполнета. Од војната се збогатија само воените профитери, а оние кои требаше да ја добијат правдата сè уште талкаат низ институциите на системот и чекаат отштета од државата. Од неа нема ништо, а ништо нема ниту од новите населби кои требаше да се градат за раселените лица.

Поаѓајќи од претходно кажаната констатација дека во оваа држава веќе одамна нема правда, токму тие кои ги палеа куќите уживаат во законодавниот дом, а обесправените се голи и боси и наместо во сопствената куќа живеат во мизерни услови. Оние кои се бореа за територии добија привилегиран статус, а протераните го губат статусот на раселени лица и неколку пати им беа упатувани апели да ги напуштаат колективните центри. Сега засега протераните од Кумановско-липковскиот регион го одложуваат штрајкот со глад, а македонските власти ги ажурираат податоците. Нема да се изненадиме и ако следува нов апел за напуштање на колективните центри.

Жалосно е да се чувствувањето како туѓинец во својата држава за која си одделувал од сопствениот џеб, а некој "странец" да управува со твојот живот. Ако констатиравме дека за сè она што ни се случува сами сме си виновни, тогаш крајно време е малку да си се позанимаваме со самите себеси и да се прашаеме каде води сè ова? Сами треба да си ги заштитиме сопствената нација и идентитет, не треба да очекуваме дека некој друг еднадвор ќе нè штити. Тој може само преку нашиот грб да си ги оствари сопствените интереси. Затоа Македонци освестете се, што е многу, многу е! Сакаат да ни го земат името, знамето, Црквата, но и да ни ја земат и онаа мала територија која ни остана. Не смееме да ги изневериме идеалите на оние кои се бореа за ова парче територија наречено Македонија. Но, како што одат работите, таа е сè помала, бидејќи тукашните одродени Македонци - политичари не го слушаат плачот, не го слушаат гласот, а уште повеќе не сакаат да го примат аберот, кој пристига од секој дел од Македонија. Плачат Македонците, оти душата им е дојдена на нос, а тие кои треба да го претставуваат народот, воопшто не се тревожат што македонскиот народ се сели и се оттуѓува од својата татковина. Тие ја оставаат родната грутка, затоа што нема стратегија за да се спаси Македонија. Но, затоа непријателот напредува ли напредува. Македонските меѓи од запад, од исток, од север или југ, сè повеќе се стеснуваат и стануваат јамка околу вратот на оние кои сè уште не се предаваат, а се нарекуваат Македонци.

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски